

DE ZORG VOOR HET KLEINE.

„Kleine kleuters, blank en blij,
„Komen in de maand van Mei,
„Zoete snoetjes,
„Dribbelvoetjes;
„Kleine kleuters, blond en blij,
„Dartlen vroolijk in de wei!”

't Is Lente.

Het zachtgroene graskleed ligt over de velden gespreid. De kleine beek babbelt klaatrend langs zijn oevers, tusschen varenkruid, madelieven en sleutelbloemen. De vruchtboomen staan in vollen, in heerlijken bloei. En de morgenzon schijnt vroolijk glanzend over het levende landschap.

Want het is lente!

En op die glanzende weide, in het blijde zonlicht, dartlen de lammeren en verheugen zich in hun lenteleven. De mollige, onvaste pootjes doen grappige sprongen in het gras; zij rollen en buitelen, dribbelen en draven, en hun „zoete snoetjes” snuffelen welbehaaglijk aan alle bloemen en grashalmen. 't Is ook zoo mooi, zoo goed, zoo heerlijk al wat zij zien. Schoon is hun wereld, hun weide-wereld; en lief is hun 't jonge lenteleven.

Zij vreezen geen onheil, omdat zij het niet kennen. Zij hebben wat zij behoeven, want een trouwe hand zorgt voor hen. Die geeft hun wat goed en noodig is, weide en zon, en op de bestemde uren ook melk uit de flesch.

Ja, de jonge boerin, die de zorg der kleine lammeren op zich nam, weet precies wat haar voedsterlingen noodig hebben; en het eigen dochttertje gaat hupplend met haar mee. Het voelt zich aangetrokken tot die dartele diertjes. Met een gevoel van kameraadschap kijkt zij naar hen, en vaak speelt en stoet zij met de lammeren in de wei. Zij zelf is immers ook nog maar een *lammetje*; een kleuter, blond en blij, dartlend in de maand van Mei!

Op den boer rust de gewichtige, krachteischende taak om het land te bebouwen, den veestapel te verzorgen en beide zooveel mogelijk productief te maken.

„ . . . Zorgvol te streven
„In 't werkzame leven
„En, nimmer vermoeid,
„Te planten, te zaaien,
„En tijdig te maaien
„Is 't werk van den man . . .”

Maar die pasgeboren lammeren te verzorgen, die teere wezentjes, hulpeloos achtergebleven zonder moeder, waarbij zooveel geduld en nauwgezetheid vereischt wordt, is het werk der jonge boerin. Zij weet wat het zeggen wil kleinen te koesteren. Heeft zij zelf niet, blijde moeder als zij is,

vaak eigen „kleinen” gekoesterd en gevoed, ja met duizend zorgen grootgebracht?

De kleine lammerenkopjes drukken zich dan ook vol vertrouwen tegen haar aan, zij snuffelen aan haar schort, en likken haar de hand, want zij weten, dat zij van *haar* niets dan goeds te verwachten hebben.

Het is haar een vreugde, deze kleinen wel te doen, en gaarne leert zij haar dochterke, hoe zoet en liefelijk het is, 't hulpeloze en teere te verzorgen.

* * *

Kleinen verzorgen . . .

Wat is geringer, minder in tel? Wat doet minder van zich spreken? Wie toch telt al die vele kleine zorgen, die er noodig zijn, om een „mensenleventje” op te kweken tot een zelfstandige persoonlijkheid?

Het is schijnbaar zoo onbeduidend, zoo dood-eenvoudig; een aaneenschakeling van kleine nietigheden en nietige kleinigheden: fleschjes warmen, papjes koken; wiegjes spreien, liedjes neuriën; hemdjes naaien, kousjes mazen; prentjes knippen, popjes lijmen . . .

En toch . . .

Juist in dat kleine ligt de kiem van het groote, van geheel een menschenleven. De trouwe plichtsvervulling eener moeder doet niet alleen het kindje in de wieg gedijen, maar leidt ook de eerste schreden op hun levensweg ten goede, of ten kwade.

O, de invloed, die er uitgaat van moeders schoot, van de kinderkamer, van het huisgezin, — zij beslist menigwerf voor heel het volgend leven.

Wat zou een Samuël zijn geweest zonder een Hanna, een Augustinus zonder een Monica, een Timotheüs zonder een Eunice? Zijn ze niet — door Gods genade en onder Gods zegen — groot geworden door de trouwe zorgen van biddende moeders, die reeds vroeg „de kleine voeten leerden zich te richten naar de hemelsche stad”?

Wat is teerder, dan aan *kleinen* te leeren het goede lief te hebben en het kwade te haten, mild te zijn en vriendelijk jegens allen? Wat is schooner, dan wanneer den kleinen, blijde in de volle vreugde van hun jonge lenteleven, dartlend in de wei, geleerd wordt naar Gods blauwen hemel op te zien, van waaruit Gods vriendelijk oog op grooten en kleinen nederziet, en Wien ter eere alles bloeit en groeit? Ja, wat is lieflijker dan hen te vertellen van den grooten Kindervriend, Wiens vreugde het was, *kleinen* rondom Zich te vergaderen, opdat Hij zegenend hun de hand op het hoofd zou leggen?

Neen, het is niet gering *kleinen* te verzorgen. Wel is het vaak moeilijk bij de dagelijks terugkeerende kleinigheden, altijd frisch en vriendelijk, onvermoeid en geduldig te zijn. Maar ik zou willen vragen: Waar vindt men meer „de poëzie van den arbeid” dan juist in de kinderkamer? Geen grooter vreugde, dan die jonge levensknopjes zich te zien ontwikkelen tot bloesem, te zien ontplooiën tot bloem, ieder naar zijn aard. En waar het bij allen arbeid noodig is, zich biddend tot God te keeren, daar behoeven zij, die kinderen verzorgen, wel een driedubbele bede om geduld en liefde en wijsheid, opdat zij blijmoedig en getrouw hun roeping vervullen: Te zorgen voor het kleine.

E. V.-v. O.

